ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **VARS BRNO a.s.,** se sídlem Kroftova 3167/80c, Brno, zast. Mgr. Janem Tejkalem, advokátem se sídlem Helfertova 2040/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu,** se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 11 A 182/2016 – 41,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 11 A 182/2016 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba, kterou se domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Ten spatřovala v zadržování části dotace, která jí byla poskytnuta v rámci Operačního programu Podnikání a inovace na projekt s názvem „Výzkumné centrum pro oblast monitoringu“.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že dle nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14-2, není možné vyloučit možnost soudního přezkumu pozastavení výplaty části dotace podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění do 19. 2. 2015 (dále jen „rozpočtová pravidla“). Rozhodnutí o poskytnutí dotace je způsobilé vyvolat u příjemce legitimní očekávání, že dotace bude při splnění podmínek vyplacena. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013 – 44, je sdělení o nevyplacení části dotace v důsledku tvrzeného porušení pravidel pro zadávání

veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie dle § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel rozhodnutím v materiálním smyslu. Stejně tak městský soud z citovaného nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 dovodil, že i Ústavní soud považuje sdělení o nevyplacení části dotace za rozhodnutí.

[3] Stěžovatelka podanou žalobu označila jako žalobu proti nezákonnému zásahu, ale dle městského soudu svojí argumentací brojila především proti rozhodnutí správního úřadu, jímž byly zamítnuty její námitky proti postupu pracovníků správce daně. K ochraně před takovým úkonem slouží žaloba dle § 65 s. ř. s., přičemž ta má před žalobou proti nezákonnému zásahu přednost. Proti účelově prodlužovanému řízení ve věci nevyplacení části dotace slouží nečinností žaloba podle § 79 s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nevypořádání všech v žalobě předložených námitek, jelikož v ní jasně oddělila okamžik nevyplacení dotace ze dne 12. 10. 2015 coby jednorázového úkonu od teprve následně vytvořeného a trvajícího protiprávního stavu, který vyvolal žalovaný zadržováním části dotace, na níž měla dle výsledku daňové kontroly nárok. Nezákonný zásah spatřovala právě v nečinnosti spočívající v zadržování části dotace i přes závěry konstatované správcem daně. Tato nečinnost pak nemůže mít formu správního rozhodnutí. Stejně tak se nelze proti této nečinnosti bránit cestou žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s., jelikož tou se lze domáhat pouze uložení povinnosti vydat rozhodnutí, nikoliv zdržení se porušování vlastnického práva.

[6] Soudní ochraně musí podléhat nejen samo opatření dle § 14e rozpočtových pravidel, jimž je krácena daň, ale také postup, kdy poskytovatel dotace zadržuje část dotace, přestože má k dispozici konečné vyjádření správce daně, že se příjemce dotace nedopustil porušení rozpočtové kázně. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole ze dne 11. 10. 2016 ve vztahu k žalovaným vytýkanému dělení zakázek uvedl, že nedošlo k porušení podmínek poskytnutí dotace, tedy že stěžovatelka postupovala v souladu s pravidly. Takový postup poskytovatele dotace je možné kvalifikovat pouze jako nezákonný zásah.

[7] Městský soud se dále nevyjádřil k usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 48, č. 3579/2017 Sb. NSS, ve věci Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích (dále jen „usnesení ve věci Jihočeská univerzita“), přestože byl na něj stěžovatelkou upozorněn. Rozšířený senát v tomto usnesení rozdělil pravomoc na situace, kdy peněžní prostředky vyplaceny nebyly (tzv. *ex post* dotace) a situace, kdy vyplaceny již byly (tzv. *ex ante* dotace). Správce daně má pravomoc pouze tam, kde k výplatě peněžních prostředků ještě nedošlo (pozn. NSS: zjevně stěžovatelkou myšleno správně „již došlo“). Z toho plyne, že je to pouze správce daně, kdo je oprávněn v konečné instanci přezkoumávat oprávněnost použití již vyplacených dotačních prostředků. Obdobné je uvedeno i v důvodové zprávě k zákonu č. 465/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 218/2000

Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. V právě projednávané věci byla dána pravomoc správce daně, jelikož stěžovatelka např. pořídila a v 1. žádosti o platbu uplatnila výdaj za pořízení softwaru, který ji byl proplacen, přičemž v 2. žádosti o platbu uplatnila výdaj za pořízení dalšího softwaru, kde ji již byla dotace krácena. Vytýkané pochybení (dělení zakázek) se vztahovalo jak k plnění, které již bylo proplaceno, tak i k plnění, jehož pořízení proplaceno nebylo.

[8] Pokud opatření o krácení dotace ze dne 12. 10. 2015 skutečně představovalo definitivní rozhodnutí o nevyplacení dotace, nebyla o tom stěžovatelka až do doby podání žaloby informována. V dopise žalovaného ze dne 11. 2. 2016 bylo totiž uvedeno, že případ bude předán správci daně k prošetření. Rozšířený senát v usnesení ve věci Jihočeská univerzita uvedl, že dojde-li k vydání rozhodnutí dle § 14e rozpočtových pravidel, *„musí příjemce vždy vědět, zda jde ze strany poskytovatele o definitivní nevyplacení určité části původně přiznané dotace, či jde o pouhé prodlení s výplatou v důsledku prověřování vzniklých pochybností.“*

[9] Nečinnost žalovaného spočívající v zadržování části dotačních prostředků pro podezření z porušení rozpočtové kázně v situaci, kdy správce daně neshledal žádné porušení rozpočtové kázně, představuje trvající zásah do vlastnického práva stěžovatelky, proti němuž se lze bránit pouze zásahovou žalobou. Tato žaloba byla podána včas, jelikož dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 - 23, lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 84 odst. 1 s. ř. s. nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá.

[10] Žalovaný se ztotožnil s právním názorem městského soudu a ve smyslu usnesení ve věci Jihočeská univerzita uvedl, že v právě projednávané věci se jednalo o dotaci poskytnutou *ex post*, tudíž pravomoc správce daně nebyla dána.

[11] Žalovaný nekrátil dotaci postupem dle § 14e rozpočtových pravidel za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 stejného zákona, ale krátil je s ohledem na porušení pravidel, k jejichž dodržování se příjemce dotace zavázal podpisem, a které nemohlo současně být i porušením rozpočtové kázně, neboť v době porušení příslušných pravidel nebyly stěžovatelce proplaceny prostředky, ohledně nichž by porušení rozpočtové kázně bylo možné konstatovat. Žalovaný není vázán názorem správce daně ohledně (ne)porušení rozpočtové kázně, jelikož porušení rozpočtové kázně nebyl důvod krácení části dotace.

[12] Stěžovatelka provedla citaci bodů 75 - 77 usnesení ve věci Jihočeská univerzita nesprávně, když dané části se vztahují jen na případy, kdy poskytovatel dotace pozastaví výplatu finančních prostředků z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně ohledně části prostředků již vyplacených. V takovém případě by poskytovatel dotace skutečně byl povinen vyplatit nevyplacenou část dotace v případě, kdy by porušení rozpočtové kázně ohledně prostředků již vyplacených nebylo správcem daně shledáno. Je tak nutné rozlišit důvody, pro které byla dotace krácena.

[13] Žalovaný opakuje, že ke krácení dotace nepřistoupil z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně. Správce daně měl pravomoc zabývat se pouze softwarem

pořízeným v rámci proplacené části dotace. Pokud tedy nedošlo k dělení zakázek v rámci proplacené části dotace, nemohl správce daně konstatovat porušení rozpočtové kázně.

[14] Z oznámení o nevyplacení dotace ze dne 3. 7. 2015 (pozn. NSS: správně zřejmě „ze dne 12. 10. 2015“) bylo zřejmé, že žalovaný krátil dotaci s konečnou platností. Není zde uvedeno nic o dočasnosti uvedeného kroku. Nebylo zde ani uvedeno, že by měl žalovaný v úmyslu cokoliv dále prověřovat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2). Následně přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[16] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[17] Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že soud posoudil podanou žalobu jako žalobu směřující proti rozhodnutí o krácení dotace a nikoliv proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v zadržování finančních prostředků. Dle Nejvyššího správního soudu není tato konstrukce nepřezkoumatelnou úvahou, ale pouze jiným právním názorem, který je možné napadnout (a stěžovatelka tak i v kasační stížnosti činí) dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[18] Druhou vadu nepřezkoumatelnosti spatřuje v tom, že se městský soud nijak nevyjádřil k usnesení ve věci Jihočeská univerzita, i když byl v žalobě upozorněn na předložení věci rozšířenému senátu, která může mít dopad i na právě projednávanou věc. Je sice pravda, že se k danému usnesení městský soud nijak nevyjádřil. Je však nutno zohlednit, že mezi vydáním usnesení ve věci Jihočeská univerzita a vydáním napadeného rozsudku byla velmi krátká doba, ve které si městský soud nemusel všimnout, že dané usnesení již bylo vydáno, resp. k němu bylo vyhotoveno odůvodnění. Stěžovatelka na něj sama neupozornila. V žalobě se odkazovala jen na usnesení, kterým byla věc rozšířenému senátu předložena, které není žádným způsobem závazné. Věcně městský soud vycházel z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14, jehož názor později převzal i Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 16. 2. 2016, č. j. 2 Afs 227/2015 - 38).

[19] Jak již bylo nicméně uvedeno, nepřezkoumatelnost je vadou, ke které musí kasační soud přihlédnout i bez námitky. S ohledem na to se Nejvyšší správní soud zabýval

rozsudkem i z pohledu nevytýkaných vad. Městský soud zamítl podanou žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. V odůvodnění však dospěl k závěru, že žaloba je nepřípustná dle § 85 s. ř. s., jelikož stěžovatelce svědčil jiný žalobní typ k obraně jejích práv. Takovému odůvodnění však odpovídá odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Výrok napadeného rozsudku je tak v přímém rozporu s jeho odůvodněním, což zakládá vadu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, kvůli které je nutné napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[20] Další vadou nepřezkoumatelnosti je posouzení městského soudu, že stěžovatelka žalobní argumentací brojila především proti rozhodnutí správního úřadu, jímž byly zamítnuty její námitky proti postupu pracovníků správce daně. Tato část odůvodnění zřejmě není pouhé přepsání, kterou by bylo možné vyložit v kontextu dalších částí, jelikož se objevuje v posledním odstavci na str. 8 a ve čtvrtém odstavci na následující straně, kde městský soud zmiňuje „nezákonný zásah správce daně v daňovém řízení“. V projednávané věci však nebyly vůbec podány námitky proti postupu správce daně, naopak stěžovatelka byla zajedno s jeho zjištěním, nebylo tak ani vydáno rozhodnutí o námitkách. Stejně tak se nedomáhá ochrany před nezákonným zásahem správce daně, ale před nezákonným zásahem poskytovatele dotace. Tato část odůvodnění, která je však stěžejní, je tak zcela nesrozumitelná a i pro tuto vadu je nutné napadený rozsudek zrušit.

[21] Městský soud se také v zásadě ve svém odůvodnění míjel s žalobními body. Stěžovatelka zcela jasně považovala za nezákonný zásah zadržování finančních prostředků za situace, kdy správce daně dospěl k závěru, že nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Docházela tedy k závěru, že pominuly účinky původně vydaného rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel. K tomuto se městský soud žádným způsobem nevyjádřil, když uvedl, že měla podat žalobu proti rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel. V projednávané věci je tedy sporné, jakým žalobním typem se měla stěžovatelka proti níže popsanému postupu žalovaného bránit. Tato otázka souvisí s rozdělením pravomocí mezi správce daně a poskytovatele dotace k přezkumu podmínek poskytnutí dotace, resp. porušení rozpočtové kázně.

[22] Kasační soud ze správního a soudního spisu zjistil následující skutečnosti. Stěžovatelce byla rozhodnutím ze dne 23. 8. 2013 poskytnuta dotace, která měla být vyplácena zpětně na základě již realizovaných výdajů. Tato dotace byla financována zčásti ze strukturálních fondů z rozpočtu Evropské unie a zčásti ze státního rozpočtu. Oznámením ze dne 12. 10. 2015 rozhodl žalovaný dle § 14e rozpočtových pravidel o nevyplacení části dotace z důvodu dělení zakázek do dvou různých etap, a tím obcházení nutnosti vyhlášení výběrového řízení. Proti danému se bránila odvoláním ze dne 19. 10. 2015, na které jí žalovaný odpověděl dopisem ze dne 11. 2. 2016. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj ve zprávě o daňové kontrole ze dne 11. 10. 2016 dospěl k závěru, že se stěžovatelka nedopustila dělení zakázek. Na základě této zprávy vyzvala dne 16. 11. 2016 žalovaného k vyplacení zadržovaných finančních prostředků. Dne 2. 12. 2016 jí žalovaný odpověděl, že výzvě nevyhovuje.

[23] Rozšířený senát v usnesení ve věci Jihočeská univerzita konstatoval, že *„[d]omníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky,*

aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015, pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby dle § 65 odst. 1 soudního řádu správního".

[24] S ohledem na citovaný závěr je třeba zkoumat, zda v daném případě již došlo k porušení rozpočtové kázně, či nikoliv. Pokud by tomu tak totiž bylo, nebyl by poskytovatel dotace (žalovaný) oprávněn dotaci definitivně snížit, ale pouze pozastavit a následně by se musel řídit názorem příslušného finančního úřadu.

[25] Z odůvodnění usnesení rozšířeného senátu jasně plyne, že tyto situace je třeba důsledně odlišovat. O oprávnění dotaci pouze dočasně nevyplatit půjde zejména v případě *„podezření poskytovatele, že již vyplacené prostředky příjemce použil v rozporu s podmínkami dotačního rozhodnutí, a proto v termínu splatnosti další část dotačních prostředků dle § 14e rozpočtových pravidel nevyplatí. Dospěje-li poté správce daně k závěru, že příjemce dotace skutečně již poskytnuté peněžní prostředky použil v rozporu se stanovenými podmínkami, vyměří příjemci povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně a nevyplacenou platbu na tento odvod započte. Tomuto závěru plně odpovídá i formulace uvedená v § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel „započítávají i částky, které poskytovatel dosud nevyplatil, protože se domnívá, že byla porušena rozpočtová kázeň". Jedná se tedy o situaci, kdy se poskytovatel dotace domnívá, že příjemce dotace porušil pravidla pro zadávání veřejných zakázek ohledně již dříve vyplacených prostředků, a proto došlo k porušení rozpočtové kázně, a nevyplatí část dotace, na kterou by jinak měl příjemce dotace nárok, právě ve výši domnělého porušení rozpočtové kázně. Pro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Není proto možné připustit, aby přesto, že správce daně dospěl k závěru, že příjemce dotace s peněžními prostředky naložil zcela v souladu s podmínkami přidělené dotace, poskytovatel dotace peněžní prostředky nevyplatil. (...) Dojde-li správce daně k závěru, že se příjemce porušení rozpočtové kázně nedopustil, musí poskytovatel platbu dotace, která byla pozastavena z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením pravidel pro zadávání veřejných zakázek, vyplatit. Nevyplacení dotace bylo skutečně jen dočasné."* (viz odst. [74], [75] a [77] citovaného usnesení rozšířeného senátu).

[26] Naopak v případech, kdy příjemce poruší pravidla pro zadávání veřejných zakázek, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně, může poskytovatel dle § 14e rozpočtových pravidel dotaci definitivně snížit. Sem budou vždy spadat situace, kdy příjemce dotace: a) ještě před faktickým obdržením peněžních prostředků (v první fázi realizace projektu), poruší podmínky stanovené v rozhodnutí o přiznání dotace (případně zákonné povinnosti), jejichž porušení by při použití či držení dotačních prostředků bylo spojeno s povinností odvodu za porušení rozpočtové kázně, b) případně tyto povinnosti poruší sice po obdržení určité části dotace, avšak bez jakékoliv vazby na již vyplacené peněžní prostředky (tj. v návaznosti na realizaci předchozích etap projektu obdržel příjemce odpovídající část dotace, ale pochybil až v další fázi, v níž ještě nedošlo k výplatě příslušné splátky dotace; k tomu srovnej odst. [80] až [82] usnesení ve věci Jihočeská

univerzita). V těchto případech totiž není dána pravomoc správce daně zabývat se postupem příjemce dotace z hlediska možného porušení rozpočtové kázně (viz odst. [83] usnesení ve věci Jihočeská univerzita).

[27] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 78, shrnul, že *„[z]jednodušeně řečeno, pokud soud zkoumá, zda měl poskytovatel právo příslušnou část dotace definitivně snížit, či v tomto rozsahu pouze dočasně pozastavit platbu, musí zjistit, jestli se porušení povinnosti, které je důvodem nevyplacení (resp. postupu podle § 14e rozpočtových pravidel), týká části dotace, která již byla dříve proplacena, či částky dotace, kterou poskytovatel teprve měl vyplatit. V prvém případě bude moci platbu pouze pozastavit, ve druhém je oprávněn ji s konečnou platností snížit a rozhodnout s účinky odnětí dotace podle § 15 rozpočtových pravidel.“*

[28] V dalším řízení si musí městský soud ujasnit, zda ve smyslu usnesení ve věci Jihočeská univerzita došlo pouze k dočasnému pozastavení vyplacení dotace, či ke konečnému krácení dotace. V případě, že by šlo o pouze dočasné pozastavení a správce daně následně nezjistil žádné pochybení na straně stěžovatelky, mohlo se skutečně jednat o nezákonný zásah z důvodu zadržování finančních prostředků, na které měla stěžovatelka nárok. Tímto způsobem stěžovatelka koncipovala podanou žalobu. K tomu se však městský soud žádným způsobem nevyjádřil, a je proto nutné, aby první posouzení udělal on.

[29] Soud dále upozorňuje, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197, je nutno žalobu posuzovat pro účely určení žalobního typu podle jejího obsahu, nikoliv podle toho, jak ji žalobce označil. Existuje-li rozpor mezi obsahem žaloby a jejím petitem, a tyto rozpory nebyly odstraněny, je řízení před krajským soudem zatíženo jinou vadou řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], která mohla mít vliv na rozhodnutí o věci samé. Obdobné platí i v případě judikaturního obratu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 150/2012 - 50). V těchto případech je tak nutné aby soud dal žalobci možnost se k dané situaci vyjádřit. Pokud by tak městský soud opakovaně dospěl k názoru, že stěžovatelka brojí proti rozhodnutí, jímž jí byla krácena dotace, ale formálně označila žalobu jako směřující proti nezákonnému zásahu, měl by ji vyzvat, aby odstranila tyto rozpory. O to více za tak nepřehledné situace, jako byla ta týkající se dotačních pravidel v posledních letech, kdy až do vydání usnesení ve věci Jihočeská univerzita nebylo jednoznačně judikaturou řešeno, jakým žalobním typem se mají příjemci dotací bránit proti postupu dle § 14e rozpočtových pravidel. V případě, že soud dospěje k názoru, že měla podat jiný typ žaloby, než proti nezákonnému zásahu, bude ji muset dát možnost odstranit rozpor mezi petitem a odůvodněním, případně reagovat na vývoj judikatury. Případně jí bude muset umožnit i rozšíření žaloby takovým způsobem, že bude brojit jak proti nezákonnému zásahu, tak i proti oznámení o nevyplacení dotace. Včasnost takto nově vzniklé žaloby bude posuzovat od podání původní zásahové žaloby (k tomu srov. zejména body 41 – 46 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 94/2016 - 48 a rozsudek ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50). Nelze totiž akceptovat, aby stěžovatelka pozbyla právo na soudní ochranu z důvodu judikaturní změny, resp. sjednocení judikatury.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek městského soudu proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. právními závěry uvedenými v tomto rozsudku vázán.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3, větou první, s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu